

I anđeli grizu

- Mladiću, smjesta se vratite! - uzdignuo se u nebesa prijeteći prst blagajnice i objavio izvanredno stanje.

Ne volim takva stanja. Svi su mrtvo ozbiljni i mora se pronaći krivac. Stisnula su mi se ramena i nalikovao sam na grbavca koji predaje sve što ima kod sebe. Pa i tu jednu grbu. Osjećao sam kako mi za vratom glasno uzdiše živi zid od desetak porotnika s već donešenom jednoglasnom presudom.

- Možeš sad u mišju rupu, nema za takve poput tebe svjetla - cinično su mi šaptale njihove prepune košare nestrpljivo se njišući lijevo-desno. Palac dolje pokazao mi je i dječak kojeg je tek uznemirujući zvuk alarma uspio umiriti pa je prije vremena okončao hrvačku rundu s majkom među čokoladnim policama.

- Neka isprazni i džepove!- zaurkala je rulja spremna na kamenovanje nakon što mi je časna sutkinja s blagajne dala otpust, a isti alarm me još jednom vratio pred zid srama.

Uzbuđenje je doseglo vrhunac kad sam ruku uronio u džep. Iskrivljeno lice s grimasom i dugi bolni jauk skamenio je rulju te zasigurno odkamenio sve anđele u gradu. Bio sam uvjeren da zapravo uopće i ne spavaju, već budno, poput tajnih agenata, prate svaki moj korak.

Zavrtjelo mi se kad sam ugledao svoju krvavu šaku i bijelu krhotinu na podu što mi je kliznula iz džepa. I rulju je hipnotiziralo pa sam iskoristio situaciju i pobjegao kao da me sam đavo proganja. Jurio sam u automobilu prolazeći kroz crvena svjetla, skretao nasumično u slijepe ulice koje to do maločas nisu bile, okretao iznova volan pokušavajući uzalud pronaći izlaz iz grada. Neko neopisivo zadovoljstvo tjerovalo me da vozim sve brže, baš kao i svaki put do sad kad bih ushićen nešto bezvrijedno otuđio, premda sam znao da će mi sve te gomile upaljača, pepeljara, čaša i kemijskih olovaka svakim kilometrom značiti sve manje. I činiti me sve manjim u toj gomili. Gomila ničeg - to sam ja.

Na ulicama ni jedan čovjek, samo anđeo u retrovizoru, drugi anđeo na kočnicama, još dva na prednjem i stražnjem sjedalu. Što dalje odmičem sve ih je više. Umjesto pjesme na radiju

čujem klepet anđeoskih krila. Kakav je ovo grad? Odakle samo dolaze? Zar su se baš svi protiv mene urotili? Gubim svu kontrolu i sljubljujem svoj automobil sa čempresom, baš negdje na ulazu u groblje. Sve sam manji. Zbilja nestajem. Košare su dobro pogodile da za mene više nema svjetla. Trajanje svjetla ovozemaljskog valjda ide po zasluži.

Ne sjećam se koliko je trajalo izmijenjivanje crno-bijelih treptajućih slika, ali kad sam otvorio oči, vani više nije bilo groblja. Samo gusta magla. I evo me, još sam živ. Imao sam sreće. Sjedim u automobilu, parkiran u magli, kao usred nekog oblaka.

Odjednom se prenem jer kraj mene na sjedalu spava dječak, nalik na jednog od anđela s kojim sam se maločas utrkivao. U ruci drži figuricu anđela s frulom. Okrenem se, a straga na sjedalu sklopčana još dva nepomična anđela, jedan drugog pokrivaju krilima. I poprilično glasno hrču. Ne čini mi se normalno da anđeli mogu biti u tako dubokom snu. Nemaju li pametnijeg posla od izležavanja u mom automobilu? Nisam li ih možda ozljedio onom ludom vožnjom od maloprije?

Opet mi pogled padne na figuricu anđela. Obuzme me iznova isti neobjašnjivi poriv i gurnem s olakšanjem stisnutu šaku u džep, a urlik, nalik onom iz trgovine, trgne anđele iz sna. Iz džepa istrči još jedan anđelčić manji od mog ranjenog palca, zagolica mi trbuh, zajaši mi nos, pljusne me krilima nekoliko puta te mi očita bukvicu:

- Ti bi, bestidniče, i anđele prisvajao?! I to istog anđela dvaput. E to ti neću dopustiti! Onaj dječarac što voli slatkiše večeras neće moći zaspati. Navikao je na zvuk frule pred spavanje.

- Pa gdje si dosad? Dugo te već tražimo!- veći se krilati anđeli zabrinuto bace malom u zagrljaj.

- Bio sam u džepu ovog nepopravljivog. Izbacujem sve što mu ne pripada.

- A to si bio ti, dakle! I činilo mi se kao da čujem neki klepet u džepovima. Bogme, pošteno grizeš! Da mi bar savjest ima tako dobar ugriz. Stid me, znaš, nemoj misliti da nije. Ali, nemoj više malecki, pa gle mi prste, ako ovako nastaviš svi će mi otpasti.

- Pa što, i moj zub je – i zahihoće se krezubo, sklizne mi niz nos kao po toboganu i nestane.

- Čekaj, što je meni, pa anđeli ne bi smjeli gristi. Trebali bi biti nježni, sućutni zaštitnici. Bar su me tako učili.

Kad sam vidio da tišina predugo traje i da anđela više nema, otvorim vrata automobila, iskoraknem sigurno, a tijelo mi propadne u duboki bijeli ponor. Kroz meke oblake padam na usnuli grad. Nestajem polako nad krovovima svih onih čije sitnice čuvam u tajnoj sobi. Koliko me samo stid u nju proviriti svjesna je i moja voljena. Da, voli me, unatoč tome što zna da je u toj sobi i ogrlica koju uzalud traži od prvog dana našeg poznanstva.

A još netko dolje jedva čeka da me upozna. Eno, vidim ga. Smiješi mi se. Samo njegove oči uprte su u mene i samo njegove ruke čekaju da me čvrsto prime u naručje. Drugi anđeli prekrivenih ruku spustili su pogled i sklopili oči.

-Ne, nikako, njega ne želim! Neću Anđela smrti! - zapomažem i panično mlataram rukama dok se približavam zemlji. Želim svog Džepnog. Vratite mi ga. Probudite ga. Nek me grize. Nek me grize jako, najjače što može. Onoliko dugo dok ne ozdravim. Dok ne shvatim da samo ono neopipljivo vrijedi.

Dajte mi da vas zagrlim sve još jednom, praznih džepova.

Nina Kordić Gottstein, Zagreb